

Woestijnervaringen na de uittocht

door: Ch. Stanley

Exodus 15 - 17

Met de hulp van de Heilige Geest willen wij nu Exodus 15 tot 17 bestuderen. Elke pleisterplaats in deze hoofdstukken bevat een bepaalde les voor ons.

De les van de woestijn Sur

“Hierna deed Mozes de Israëlieten voortreizen van de Schelfzee af; en zij trokken uit tot in de woestijn Sur¹, en zij gingen drie dagen in de woestijn, en vonden geen water” (Ex. 15:22). Deze woestijnervaring wordt ons met weinig woorden beschreven, maar wat een diepe betekenis ligt erin! Zo kort na de jubelzang van de bevrijding en slechts drie dagen na de doortocht door de Rode Zee – figuurlijk gesproken de plek van dood en opstanding, de plaats van de verlossing – konden de Israëlieten geen water vinden.

Hebt u ook ervaren dat het kruis van Christus zo'n ernstige zaak is, doordat het ons scheidt van de wereld? De tocht van drie dagreizen door de woestijn betekende voor de Israëlieten, dat zij voor altijd van Egypte gescheiden waren. Zo is er voor ons een ruimte van 'drie dagen', dankzij de dood en opstanding van Christus, waardoor wij voorgoed gescheiden zijn van de wereld. Maar zult u zeggen: het is toch vreemd dat de verlore, die zo juist het overwinningslied heeft gezongen, zo snel zonder water zit? Zo ging het echter ook met de jonge christenen in Tessalonica. Toch was dit de weg waarlangs zij tot God waren gebracht, “nadat zij het woord aangenomen hadden onder veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest” (1 Tess. 1:6).

Merk op dat de woestijn van Sur de *eerste* ervaring is na de verlossing. U moet dus niet verbaasd zijn als u op uw eerste dag 'in de woestijn' niets vindt dat u kan verkwikken. Wat nog meer is: het is juist een bewijs dat u verlost bent. Als u deze ervaring kent, is het niet meer mogelijk u te laven aan werelds vermaak en daarmee tevreden te zijn. Als het anders is, vergis u dan niet, dan bent u nog gevangen in de boeien van Satan. Maar met u, jonge christenen, is dat niet het geval. De dingen waarin u vroeger zoveel plezier vond, geven nu geen voldoening meer. Ik kan het niet beter uitdrukken dan door middel van deze Schriftwoorden: “U vindt geen water”. Dat is de ernstige les van Sur.

---

¹ Rots, Muur

Het Nieuwe Testament is heel duidelijk over dit onderwerp: *“Hebt de wereld niet lief, noch wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem”* (1 Joh. 2:15). Als we denken aan de wonderbare prijs die voor onze verlossing is betaald, kan het ons dan verbazen dat onze afzondering van de wereld, die in de boze ligt, zo volledig is? Maar als u geen water vindt en niets u voldoening kan schenken in de woestijn, pas dan op dat u niet gaat mopperen.

De tweede les van de woestijn Sur is net zo goed aangrijpend: *“En zij kwamen in Mara, maar zij konden het water van Mara niet drinken, omdat het bitter was. Daarom noemde men die plaats Mara”* (Ex. 15:23). Deze ervaring was nog moeilijker dan het vinden van géén water. Hoe dikwijls gebeurt dit met jonge gelovigen en met ons allemaal: wat ons voldoening leek te schenken, brengt alleen maar bittere teleurstelling. Hebt u dat nooit ondervonden? Hebt u de genoegens, de rijkdommen of de eer van de wereld geproefd en er alleen maar bitterheid in gevonden? U bent bijvoorbeeld uitgenodigd op een feestje. Vroeger zou u dat heerlijk hebben gevonden. Nu kunt u niet meer meedoen, omdat het in strijd is met uw nieuwe natuur. Teleurgesteld gaat u naar huis...

U wenst de een of andere zaak te bezitten, en u schaft het aan. Maar daarna komt het leeg en doelloos over. Datgene waarin u zoveel voldoening dacht te vinden, blijkt bitter te zijn en vruchteloos. Maar u moet wel bedenken: er is u *niets* overkomen dat niet alle kinderen van God overkomt. Deze wereld is één grote woestijn voor het geloof. Er staat geen enkele boom die schaduw geeft. Er is niets dat u kan voldoen. Maar wat zeg ik? Die boom is er toch wel: *“(...) en de HERE wees hem een hout; hij wierp het in het water; toen werd het water zoet”* (vs. 25).

“Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn geliefde onder de jonge mannen. In zijn schaduw begeer ik te zitten en zoet is zijn vrucht voor mijn verhemelte” (Hoogl. 2:3). Deze boom is Christus. Alleen het zitten onder Zijn schaduw kan de bittere beker van dit leven zoet maken. Wat een genot, wat een lieflijkheid voor elke jonge christen!

Hoe eenvoudig is de tweede les van de woestijn Sur! Is het water dat u aantreft in dit leven *bitter*? Ga naar Jezus! Ga aan Zijn voeten zitten. Zijn vrucht zal *zoet* zijn voor uw gehemelte. Zijn woorden zijn *zoeter* dan

honing. Is Christus de enige die kostbaar voor u is, de boom waaronder u schaduw vindt als alles in de woestijn om u heen onvruchtbaar en verlaten schijnt? Luister dan naar de voorschriften van God tot Zijn volk en merk op dat dit voorval plaatsvond *voordat* de wet werd gegeven. Het kon ook niet te maken hebben met hun verlossing, want die was geheel en al volbracht. Zo is het ook met ons, jonge gelovigen: onze verlossing is even zeker als die van hen. Onze werken kunnen daaraan geen afbreuk doen. U bent ook niet zoals zij onder de wet. Maar uw zegen hangt af van uw ijver om naar de stem van de HERE te luisteren (vs. 26). Hij is een onwankelbare rots en Zijn schaduw is de plaats van volmaakte veiligheid. Ga aan Zijn voeten zitten. Luister ijverig naar Zijn woord. Als u Hem liefhebt, bewaar dan Zijn geboden, zoals Hij het ook heeft gezegd. Niet als een slaaf onder de wet, maar als een zoon, vervuld met de Heilige Geest en geleid door de liefde van God. Geloofsgehoorzaamheid is even kostbaar als noodzakelijk.

Elim met zijn twaalf waterfonteinen en zeventig palmbomen was een frisse, groene plek midden in de woestijn. Zij legerden zich daar aan het water (vs. 27). Dat doet ons denken aan de Heer met Zijn twaalf apostelen en Zijn zeventig discipelen. Waar men zich leert in Zijn tegenwoordigheid, vinden dorstige zielen verkwikking in overvloed en lavenis aan fonteinen van levend water.

De les van de woestijn Sin

Nu de woestijn Sin ² in Exodus 16:1vv.. Iedere stap van onze reis op aarde openbaart de complete onwaardigheid van de mens, maar ook de soevereine genade van God. De hele vergadering mopperde en zei: *“Och, dat wij door de hand des Heren in het land Egypte gestorven waren, toen wij bij de vleespotten zaten en volop brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn geleid om deze gehele gemeente van honger te doen omkomen”* (vs. 3). Dit gemopper was heel droevig, maar niet erger dan de verschrikkelijke zonde van ongelof, die vandaag zo gemakkelijk de gelovige bevangt. Men zou kunnen denken dat wij, met zo'n schitterende toekomst voor ons, geen begeerlijke blikken zouden werpen op de wereldse dingen, want die liggen toch immers achter ons! Wat was het antwoord van God op dit gemopper? Wonderbare genade! De Here zei tot Mozes: *“Zie, Ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag nodig is”* (vs. 4).

Het is goed om op te merken dat de sabbat, de rust van God, in Exodus 16 werd gegeven vóór de wet en wel in verbinding met het brood uit de hemel als het voedsel van de Israëlieten. De sabbat werd eerst aan Israël gegeven als een *voorrecht*, niet als een bevel, niet met de wet als beginsel. Hier rustte het volk op de zevende

dag (Ex. 16:23,25,30), en ik weet geen ander voorbeeld dat het volk rustte op de sabbatdag. Dit feit is iets bijzonders. Van Adam tot op Mozes, zelfs tot na de uittocht, dus tweeduizend jaar lang, gebruikte de Geest van God het woord 'sabbat' niet. Niet als beginsel, of in de een of andere vorm. Maar hier in de woestijn Sin, is het een gave van God in volmaakte genade aan Zijn verlost volk. Hieruit blijkt dat de basis van de zevende dag de *genade* is en niet de wet. Zodra het volk onder het regime van de wet stond, sprak Gods Geest nooit meer de woorden: *“Toen rustte het volk op de zevende dag”* (vs. 30).

Vergeet niet dat God speciaal de sabbat aan Israël gaf vlak na de verlossing uit Egypte, zoals door Mozes wordt gezegd: *“Want gij zult gedenken, dat gij dienstknechten in het land Egypte geweest zijt, en dat de Here, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en met een uitgestrekte arm; daarom heeft u de Here, uw God, geboden de sabbatdag te houden”* (Deut. 5:15). Ze kregen de sabbat dus, omdat ze verlost waren. Maar ze konden niet op de sabbat rusten en daarvan genieten, dan *nadat* ze het hemelse manna hadden verzameld, dat ook op grond van louter genade werd gegeven. Dat de Geest van God het verstand van de lezer mag openen, opdat hij in dit beeld Christus mag zien als het brood des levens.

Laten wij goed begrijpen dat de enige grond, waarop God rust geeft aan de schuldige zondaar, het bloed van Christus is. Hiervan spreekt het Pascha. God ziet het Lam, dat overgeleverd is om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardiging: *“Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus”* (Rom. 5:1). Wij hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de zonden, en daardoor bezitten wij vrede. Die vrede is de gave van Gods soevereine genade. Zoals de sabbat de gave van Zijn genade was voor iedere Israëliet, is de vrede met God en de vrede van God, de gave van Zijn genade voor iedere gelovige die verlost is door het bloed van Christus.

Maar, zult u misschien zeggen: Als dat zo is, waarom bereik ik dan niet die rust, waarom geniet ik niet van de vrede van God? De les van de woestijn Sin is het ernstige antwoord op deze vraag. Het manna was een beeld van Christus als het brood des levens. De verlost uit Egypte voedden zich ermee. Maar zij kregen er elke dag een bepaalde hoeveelheid van. Is dat bij u ook zo, beste lezer? Krijgt u iedere dag het manna, Christus, in het kostbare Woord van God? Als u geen tijd hebt om dagelijks te eten, is het dan verwonderlijk dat u ziek bent? Als u geen tijd hebt om de korrels van het brood des levens te verzamelen, is het dan vreemd dat uw geestelijk leven achteruitgaat?

Lees wat de Heer Jezus hierover zegt: *“Ik ben het brood van het leven; wie tot Mij komt, zal nooit meer honger hebben; en wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben”* (Joh. 6:35). Iedere Hebreëer verzamelde één gomer – ongeveer 2 ½ liter – manna. Dit stond in verhouding met wat hij kon eten. Wie de grootste eetlust had, had niet te weinig en hij die er het meest

² Moeras, Vlakland

van verzamelde, mocht er niets van overlaten. Het was met het manna zoals met het Lam: iedereen kreeg ervan in verhouding met wat hij kon eten. Door het bloed van het Lam is voorzien in onze grootste nood als zondaars, en nu worden onze dagelijkse behoeften bevredigd door het Brood uit de hemel. Natuurlijk is het zeer kostbaar op de eerste dag van de week samen te komen om de dood van de Heer te gedenken, het brood te breken en de beker te drinken, die ons Zijn vergoten bloed voorstelt en om door het breken van het brood uitdrukking te geven aan de eenheid van het lichaam van Christus. Het is goed daarop aan te dringen. Maar er is ook een dagelijks deel, een constante behoefte aan geestelijk voedsel. Daar ik niet te ver kan uitweiden, raad ik u aan Johannes 6:30-71 te lezen over dit onderwerp.

Hoe mooi is dit tafereel. God gaf het brood uit de hemel en de verlostte Israëliet verzamelde het: *“Toen de dauwlaag opgetrokken was, zie, daar lag over de woestijn iets fijns, iets schilferachtigs, fijn als rijm op de aarde (...) Zij nu verzamelden het elke morgen ieder naar zijn behoefte (...) het was wit als korianderzaad en de smaak ervan was als die van een honigkoek”* (vs. 14, 21, 31). Dit is een prachtig beeld van Christus, van een onbevleete Christus. Hij was klein en veracht in de ogen van de wereld! Maar als de gelovige het manna verzamelt bij de dauw van de dageraad, dan is het verfrissend. Zo is het als Jezus iedere dag aan de gelovige wordt geopenbaard in het Woord.

God gaf hun een voldoende hoeveelheid ervan voor de sabbat en daarom konden zij die dag rusten. Zo heeft God u de *rust* gegeven. Als u niet ervan kunt genieten, komt dit doordat u uw dubbele deel niet hebt verzameld. Lees meer in het Woord, denk meer aan Christus! Omdat God hun het dubbele had gegeven van wat ze konden eten, rustten de Israëlieten op de zevende dag. Doordat God ons Zijn geliefde Zoon heeft gegeven, overlaadt Hij ons en is er meer dan wat nodig is om in onze directe behoeften te voorzien. Zo kon Gods volk rusten door Zijn genade en niet op bevel, zoals wij nu in Christus rusten. Sommigen geloofden het niet en gingen uit om manna te zoeken op de zevende dag, maar zij vonden niets. Zo is het ook bij ons als wij naar onze eigen gedachten Gods genadegave veronachtzamen.

Er was een groot verschil tussen het houden van de sabbat en het genieten van de sabbatsrust. Zo is het ook met het hebben van vrede met God, en het genieten van deze vrede. Twee dingen moeten we bedenken: Wilt u van de vrede met God genieten? Verzamel dan het manna en voed uzelf met Christus. De Geest zal de dingen van Hem nemen om ze u te leren. Wenst u de vrede van God te genieten? Bedroef de Heilige Geest dan niet, waardoor u verzegeld bent. Het manna had de smaak van een honingkoek. En wat is er zoeter voor een kind van God, dan het genot van de gemeenschap met Christus door de Heilige Geest? Zoek dit heilige en zoete genot van de nabijheid van Christus. Als het vooruitzicht altijd bij de Heer te zijn uw hart verheugt,

zoek dan serieus de gemeenschap met Hem tijdens uw reis door de woestijn, uw verblijf op aarde.

De les van Refidim

Nu gaan we naar Refidim (dat betekent: vlakten) (Ex. 17:1). Op de derde etappe op weg naar Kanaän vonden de Israëlieten weer geen water. Het is moeilijk voor het vlees om beproeving te verdragen en bij iedere voetstap water te missen. Dat is echter de ervaring van het wandelen in de woestijn. Denk aan de weg van onze dierbare Heiland. Denk ook aan wat Zijn dienstknecht Paulus ondervond op iedere etappe van zijn reis (Hand. 20). Dat wacht ons ook naar de mate van onze trouw.

Opnieuw (want het volk was nog niet onder de wet) antwoordde God in grote genade op hun gemopper. Uit de geslagen rots bij Horeb kwamen stromen van water, waarvan iedereen het voorrecht had te mogen drinken. Mozes noemde die plaats Massa en Meriba, ofwel verzoeking en twist. Beste jonge reiziger, als je hart op het punt staat te gaan mopperen en als Satan je influistert: ‘Je doet er beter aan die weg te verlaten en naar de wereld terug te keren’. Als alle watervaten leeg zijn, als je op het punt staat voor de verzoeking te bezwijken, als je gedachten verward zijn, als Satan tekeergaat, ja, als alles tegen je schijnt te zijn, denk dan aan de Rots die ook voor jou geslagen werd. Kijk naar Jezus op dat ogenblik. Was er ooit een droefheid zoals Hij die meemaakte en een liefde zoals Hij die openbaarde? Dan zal het je verbazen te ontdekken, dat er zulke goddeloze, ongelovige gedachten in je hart konden opkomen.

“Toen kwam Amalek en streed tegen Israël te Refidim” (vs. 8). Omdat dit het eerste en enige conflict van de Israëlieten was terwijl ze nog onder de genade waren, vóórdat de wet werd ingevoerd, moeten wij dit voorval met grote aandacht bestuderen. Ik denk niet dat de strijd te Refidim een beeld is van onze strijd met de boze machten in de hemelse gewesten. Dat gebeurt pas als Israël het land Kanaän heeft bereikt. Ik zie Refidim eerder als een aanval van de verzoeking die op ons afkomen door middel van de begeerten van het vlees. Op het ogenblik dat het volk zei: *“Is de HERE in ons midden of niet?”*, kwam Amalek en streed tegen Israël (Ex. 17:7-8). Niets geeft de vijand zoveel kracht als de twijfel of wij kinderen van God zijn of niet, of God nu vóór ons is of niet.

De strijd te Refidim is een ernstige zaak. Hoewel wij de verlossing hebben door het bloed van Christus, hoewel Hijzelf ons voedt met het hemelse manna, merken wij tot onze eigen verbazing dat de begeerten van onze oude natuur even slecht zijn als altijd. Hoewel wij uit de Geest geboren zijn, is het zondige vlees hierdoor in geen enkel opzicht veranderd of verbeterd. Als Israël in Egypte was gebleven, zou het nooit tegen Amalek hebben gestreden. Als u geen nieuwe natuur had, zou u dit verschrikkelijke gevecht met de oude natuur niet kennen: *“Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees;*

want deze staan tegenover elkaar, opdat u niet doet wat u wilt” (Gal. 5:17). Dat zegt Gods Woord en elk van Gods kinderen zal dat ervaren. Wij kunnen heel wat andere dingen doen dan mopperen, wanneer de Heilige Geest, die in ons woont, ons belet de begeerten van het vlees te volgen!

Hiervoor waarschuw ik mijn jonge medegelovigen. Je moet er vooral voor oppassen om je niet van de goede weg te laten afbrengen door de verkeerde leer van een zg. te bereiken ‘volmaaktheid’ hier op aarde. Die weg leidt tot ongelooft. Sommigen beweren dat de oude natuur veranderd is en dat er geen zonde meer in ons overblijft. Die illusie is verleidelijk en kan ons een tijd lang een vals gevoel van veiligheid geven. Maar als Amalek komt om tegen ons te strijden, als de satan een nieuwe verzoeking op ons pad brengt, zullen wij tot onze schrik ontdekken dat de oude natuur nog in u woont en gemakkelijk actief wordt. Op dat ogenblik lijkt het alsof wij overweldigd worden door de kracht van onverwachte verzoeking. Vooral als je daadwerkelijk gezondigd hebt, wantrouw dan de stem van de vijand die je influistert dat je geen kind van God bent. Als je deze ongelovige gedachte toelaat en je erdoor overmeesterd wordt, zal er geen enkele kracht overblijven om te strijden!

Lees aandachtig de verzen, die gaan over de strijd te Refidim (Ex. 17:8-16). Het is een belangrijke les voor de jonge soldaat van Jezus Christus. Bepaalde leraars zullen je zeggen dat je enige zekerheid in het uur van verzoeking is, je uiterste best te doen om de wet te houden. Ik heb een jonge christen gekend, die op het ogenblik van de strijd zoals die te Refidim, als laatste hulpmiddel alle geboden opschreef tegen de zonde waardoor hij werd belaagd. Maar het baatte hem totaal niet. Niets is zo treffend als het contrast tussen het onderwijs van God en van de mens op dit belangrijke punt. De mens zegt: ‘Hoewel wij niet onder de wet leven, is zij onze leefregel. Als wij geen pogingen doen om de wet te houden, zal de zonde ons zeker overwinnen’. Maar God zegt: ‘De wet was een bediening van de dood, die tenietgedaan moest worden’. Lees 2 Korintiërs 3:7-14. “Want de zonde zal over u niet heersen; want u bent niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom. 6:14).

Zo ziet u, beste medechristen, dat als u zich laat leiden door menselijke leringen, u onder de slavernij van de wet komt. “Maar als u door de Geest geleid wordt, dan bent u niet onder de wet” (Gal. 5:18). Is de tegenstelling tussen het onderwijs van God en dat van de mens niet treffend? Misschien stelt u dan een volgende vraag: ‘Als ik in Refidim ben, dus verzocht word toe te geven aan de zonde en de wet mij niet helpt, maar alleen de begeerte nog meer opwekt (vgl. Rom. 7:7-18), wie kan mij dan nog helpen en wat is het beginsel van de overwinning over de begeerte van het vlees?’ De strijd te Refidim is een prachtig antwoord op deze lastige vraag. Uit menselijk oogpunt bezien, lijkt het een vreemde actie. Wij lezen niets over loopgraven, verdedigingstactiek, etc. Mozes zei alleen: “morgen zal ik op de heuveltop staan met de staf Gods

in mijn hand”. “En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand” (Ex. 17:9,11).

Dit is het goddelijke beginsel van het overwinnende geloof. En het krijgt een bijzondere waarde, zoals ik reeds heb gezegd, doordat het de enige strijd is die Israël had te voeren terwijl het onder de genade leefde en nog niet onder de wet was geplaatst. Dit beginsel is van groot belang. Het is niet de kracht of het inzicht van de gelovige, waardoor de overwinning wordt behaald. De overwinning is het werk van de Middelaar, die daarboven in de heerlijkheid is en Zijn handen voor ons opheft. Mozes was slechts een type van Christus en daarom was er zwakheid bij hem. Aäron en Chur ondersteunden zijn handen, toen ze zwaar werden, en zo overwon Jozua Amalek en diens volk.

Wat ook de kracht van Israël was, het kon de plaats van afhankelijkheid niet verlaten. Het voelde de noodzaak om te vertrouwen op de voorbidder, die zich niet in het strijdgewoel bevond, maar erbuiten en erboven stond. De Israëlieten moesten strijden, maar de overwinning hing af van de middelaar, die voor hen pleitte op de berg. Moet ik er nog aan toevoegen dat wij een *betere* Middelaar hebben dan Mozes, die geen behoefte heeft aan helpers om Hem te ondersteunen als Hij voor ons tussenbeide treedt? Toch blijft het waar dat, hoewel de overwinning zeker is, de strijd moet worden volgehouden tot het einde.

“Toen bouwde Mozes een altaar en noemde het: de *HERE* is mijn banier! ³ En hij zei: De hand op de troon des *HEREN*! De *HERE* heeft een strijd tegen Amalek, van geslacht tot geslacht” (Ex. 17:15-16). Het is dus een oorlog, die onafgebroken door Gods volk moet worden voortgezet. Maar het is de strijd van de Heer. Wat zal een mens kunnen doen? De strijd en de voorbede zijn twee aparte dingen. Christus is daarboven *voor* ons werkzaam, terwijl de Heilige Geest machtig *in* ons werkt hier beneden. Die twee dingen gaan samen. Naarmate wij door het geloof de kracht van de voorbede verwerklijken, overwinnen wij onze leden die op de aarde zijn (Kol. 3:5).

Misschien hebt u de nederlaag geleden, beste lezer, doordat u door Amalek bent verrast. Misschien hebt u gedacht dat begeerte en verzoeking geen macht meer over u hadden. U meende een makkelijke weg voor u te hebben; en dat is juist, mits men maar het oog op Jezus gericht houdt. U was vastbesloten om met God te wandelen en een tijd lang ging het goed. Maar de vijand heeft u onverhoeds overvallen en overwonnen. Amalek, dat wil zeggen het vlees, heeft de overhand gehad. Heeft de satan voordeel op u behaald? Bent u gevallen? Ik meen u te horen mopperen: ‘Ik was er niet op bedacht, maar nu zie ik dat ik gezondigd heb na mijn bekering en dat maakt me zo ongelukkig. Het volle daglicht is voor mij geworden als de schaduw van de nacht’.

---

³ “Jahweh-Nissi”

Satan zegt tegen u: ‘U staat niet meer op de Rots. De grote Priester, die daarboven in de hemel is, zal niet meer voor u tussenbeide treden’. Maar ik zeg u: Sta stil, arme ziel, die aan twijfel ten prooi gevallen bent. Luister niet naar wat u door de vijand wordt ingefluisterd. Is de Rots der eeuwen veranderd? Heeft Zijn bloed u niet gewassen van al uw zonden? Zegt de Heilige Geest niet: *“Mijn kinderen, ik schrijf u deze dingen opdat u niet zondigt. En als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden”* (1 Joh. 2:1-3).

Wanneer u als kind van God dus toch gezondigd hebt, denk dan aan uw Voorspraak bij de Vader. Zie op Hem en vertrouw op Zijn voorspraak voor u. Hij treedt tussenbeide voor *allen* die uit God geboren zijn. De woorden “En als iemand zondigt”, zijn dus ook op u van toepassing! Zeker, dit heeft niet tot doel dat u maar zou kunnen zondigen. Integendeel, het is geschreven opdat u dit *niet* zou doen. Maar indien u gezondigd hebt, dan mag u denken aan het werk van de Voorspraak voor u. En als Amalek u een keer op een bedroevende wijze heeft verrast, dan kunt u op u beurt overwinnen onder de leiding van de ware Jozua.

Misschien zegt u: ‘Maar als ik gezondigd heb, heb ik de Heilige Geest dan niet bedroefd en heeft Hij mij dan niet verlaten?’ U verlaten? Nee, dat is onmogelijk. De Heilige Geest woont in u als het zegel op het bloed van Christus (Hebr. 10:15; Ef. 1:13). Dat zou zijn waarde moeten verliezen, en pas dan kan de Heilige Geest ophouden in een kind van God te wonen. U kunt (helaas doen we dat vaak) de Heilige Geest bedroeven, met Wie wij verzegeld zijn tot de dag van verlossing. Maar het kenmerk van de huidige bedeling is juist dat de Heilige Geest *altijd* bij ons zal blijven. Ik zie dit feit als een van de grootste bemoedigingen van het Woord van God. De apostel brengt dat naar voren, als hij schrijft: *“Weet u niet, dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont? Als iemand de tempel van God verderft, God zal hem verderven. Want de tempel van God is heilig, en dat bent u”* (1 Kor. 3:16-17). Denk daaraan als u wordt aangevallen: *“Of weet u niet, dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest die in u is, die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent?”* (1 Kor. 6:15-20).

Wat een ernst klinkt er uit die woorden. Het lichaam van de gelovige is werkelijk de tempel van de Heilige Geest. Als een gelovige volhardt in de zonde en voortgaat deze tempel te ontteren, kan God dat niet toestaan. Als hij weigert zichzelf te oordelen en te verootmoedigen, zal dat leiden tot het verderf van het

lichaam dat deze tempel is. *“Daarom,”* zegt Paulus, *“zijn er onder u vele zwakken en zieken en nogal velen zijn ontslapen”* (1 Kor. 11:30).

Misschien weet u al deze dingen niet; maar als u de Schriften onderzoekt, zult u zien dat het zo is. Een jong christen staat bloot aan een actieve en machtige vijand, die allerlei verzoeken tot zijn beschikking heeft. Niemand van ons is gevrijwaard van boze begeerten. Als wij aan onszelf zouden zijn overgeleverd, zouden wij geen enkele kracht hebben om ook maar de geringste verzoeking te weerstaan. Hoe belangrijk is het dan onze Rots te kennen en te weten: aan de ene kant hebben we een Heer in de hemel, die nooit ophoudt om voor ons tussenbeide te treden, en aan de andere kant hebben wij hier op aarde de Heilige Geest, die ons aanvoert in de strijd.

Zoals er geen bestand kon worden gesloten tussen Israël en Amalek, kan er geen compromis zijn tussen u en de begeerten van het vlees, die strijd voeren tegen de ziel. Zelfs als Amalek een keer de overwinning heeft behaald, als u hebt toegegeven aan de zonde, laat de Heilige Geest uw oog dan toch richten op de Voorspraak bij de Vader. *Christus* bidt voor u. U kunt aan Zijn werk denken en Hem ervoor danken. Dan zult u ervaren dat God *“getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”* (1 Joh. 1:9).

Ga hier niet aan voorbij. Als de vijand voordeel heeft behaald, belijd uw zonde dan aan uw Vader. Hij is machtig om voortaan geloofsoverwinningen te geven. Op die manier stelt de strijd te Refidim ons het kostbare beginsel voor van de overwinning over de zonde en het vlees. Als u strijdt op de grondslag van de wet, zult u zeker overwonnen worden. Als u strijdt op de grondslag van de genade en in de kracht van het geloof, zult u overwinnaar zijn.

Vergeet niet dat u geen ogenblik gevrijwaard bent van verzoeking, behalve in de ogenblikken waarin u op Hem vertrouwt. Amalek komt direct na de rust, het manna en het water uit de rotssteen. Zelfs in de ogenblikken waarin u rijke zegeningen geniet, loert er onverwachts gevaar! Waak, bid en vertrouw op Hem, *“die machtig is u te bewaren zonder dat u struikelt en u onberispelijk voor zijn heerlijkheid te stellen met vreugdegejuich, de enige God onze Heiland, door Jezus Christus onze Heer, zij heerlijkheid, majesteit, kracht en macht, voor alle eeuwen, en nu, en tot in alle eeuwigheid! Amen”* (Jud.:24-25).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1925-105](#)

Titel: [Les Leçons du désert](#)

© Oude Sporen 2007